

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 4.00 ΔΡ. 5.50
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 2.50 * 3.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 1.50 * 2.00

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΡΑΞΕΥΣ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΙΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56
ΤΗ ΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ 10

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1912

ΑΡΙΘ. 18

ΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου και τέλος)

— Τι κορίτσι άσχημο και κακομαθημένο, λέγει ένας καλικάντζαρος.

Ένας δεύτερος λέγει:

— Είθε να γίνη άσχημότερο και χειρότερο!

Τρίτος λέγει:

— Τι κακομούτρα και άντιαθητική κοπέλλα!

Τέταρτος:

— Είθε να γίνη εκατό φορές χειρότερη!

— Να γίνη καιμπούρα!

— Να γίνη κουτούη!

— Και ένας σκορπιός να βγαίνη από το άριστερό της

αυτή σε κάθε λέξι όπου θά προφέρη το στόμα της. Και κάθε πράγμα όπου θά εγγίξη να γεμίξη λάσπες!

— Γένοιτο! γένοιτο! γένοιτο! αναφωνούν όλοι με μίαν φωνήν.

Έπανελαβον τον χορόν. Ήπειτα τον διέκοψαν, έχάλασαν τον κύκλον και έξηφανίσθησαν.

Η Μαρούσω έπήγε εν εις την εκκλησίαν, έπηρε την εικόνα και έπέστρεψεν εις το άρχοντικό της. Όταν η μητέρα της την είδε, έβαλε τις φωνές.

— Μαρούσω, κόρη

μου, ποίος σ' έκαμε έτσι;

— Σύ, σκύλλα, όπου μ' έστειλες 'στούς καλικάντζαρους.

Και εις κάθε λέξιν και ένας σκορπιός με φαρμακερή ούρα καθήρχετο στα ρούχά της. Γραβά την εικόνα από το σάλι της και την δίδει εις την μητέρα της. Άλλά μόλις την έπιασε στα χέρια της την άφηκε να πέση και βάλλει φωνήν τρόμου.

— Τι βρώμα! Είναι γεμάτη λάσπες!

Η μήτηρ άηληπίσθη απ' αυτό το κορίτσι, το καιμπούρικο και το κουτούσ, το άσχημότερο και το χειρότερο από πρώτα και το εκλείσεν εις το δωμάτιόν του. Έκάλεσεν όλους τους ιερείς και Ιατρούς, αλλά ματαίως. Κανείς δεν ήμπορεσε να το θεραπεύση.

Καίτοι δεν εφαινότο εις τον κόσμο η Έλενίτσα, η φήμη της διεδόθη εις όλον τον κόσμο. Και βαθύπλουτοι άνθρωποι και πολιτικοί μεγάλοι και πρίγκιπες ακόμη ήρχοντο και την εζήτουν διά σύζυγον, αλλά η μοχθηρά μητριού την εκρυπτε και ένας-ένας ανεχώρει πάλιν άπρακτος.

Τούτο τό-έμαθε και ένας μεγάλος Βασιλεύς και ήθέλησε να την ίδη ο ίδιος αυτοπροσώπως. Αυτός έμως εισήλθε τόσον βιαστικά εις το παλατάκι της, όπου η μητριού δεν επρόφθασε να κρύψη την Έλενίτσα. Μόλις την έπιασε από το χέρι είδε τα διαμάντια όπου εκυλούσαν εις τα ρούχά της και της λέγει άμέσως ότι θά την κόμη βασιλίссαν.

Η μητριού άμα το ήκουσεν έπηγε να σκάση από το κακό

της, αλλά μπροστά στον Βασιλέα έδειξε σεδασμόν. Έσκέφη έμως άμέσως να άντικαταστήση την Έλενίτσα με την Μαρούσω.

Οι γέμιοι άπεφασίσθη να γίνουν την έρχομένην εβδομάδα. Την επομένην ήμέραν ο Βασιλεύς έστειλεν εις την μηστήν του σκουλαρίκια, δακτυλίδια, βραχιόλια, περιβέραια και άλλα χρυσαφικά άμνηθτου άέλου.

Μετ' όλίγας ήμέρας εφθασεν η βασιλική πομπή, δια να παραλώση την νύμφην. Η μητριού έσκέπασε την κόρη της την Μαρούσω με διαμάντια και την Έλενίτσα την εκλείσεν μέσα εις ένα σεντούκι.

Ο Βασιλεύς κατήλθε από το όλοχρυσον άμάξι και άνοιξε την πόρτα του

δια να εισέλθη η νύμφη, ο πενθερός και η πενθερά. Η Μαρούσω είχε το πρόσωπον σκεπασμένο με το βέλλο και έμεινε βωβή εις τους γλυκείς λόγους του γαμβρού κατά την συμβουλήν της μαριάς.

— Κυρία πενθερά, διατι δεν όμιλει η μηστή μου; λέγει ο Βασιλεύς.

— Έντρέπεται, Μεγαλειότατε!

— Και εν τούτοις, προχθές, όμιλει και έγέλα μαζί μου.

— Η έπισημότης της σημερινής ήμέρας την έκαμε να 'ντρέπεται.

Ο Βασιλεύς παρετήρει μετά στοργής την άφωνον Έλενίτσα.

— Έλενίτσα, έσκέπασε το πρόσωπόν σου να σε ίδω μια στιγμή!

— Δεν είναι δυνατόν, διέκοψεν η μητριού, η όρεσία την βλάπτει. Μετά το στεφάνωμα θά έσοκπασθή.

Ο Βασιλεύς ήρχισε να άνυπομονή...

Έπλησίαζαν στην εκκλησίαν και η μητριού ήρχισε να πέρνη θάρρος ότι η κατεργαρία της πέτυγε. Άλλά καθώς επερνούσανε ένα ποταμόκι, η Μαρούσω, έέλασεν ότι δεν έπρεπε να όμιλήση, και λέγει.

— Μαριά δειψή!

Δέν είχαν ακόμη τελειώσει την λέξιν δειψή και δύο μαύροι σκορπιόι καθήρχοντο στα ρούχά της.

Ο Βασιλεύς και ο πενθερός πετάχθησαν επάνω και παρέσαν και το βέλλο της νύμφης.

Τότε εφάνη η φοβερά και άγρια όψις της Μαρούσας.

— Μεγαλειότατε, αύται αι δύο δόλια, ήθέλησαν να σε άπατήσουν, λέγει ο ύπασιπότης του.

Η άιαξα εστάθη στην μέση του δρόμου, ο Βασιλεύς ελάκτησε εις το ένα άλογο και τρέχει με καλπασμόν εις το σπήτι της Έλενίτσα. Από τις σκάλες ήρχισε να φωνάζη.

— Έλενίτσα! Έλενίτσα! και έτρεχε στα διάφορα δωμάτια.



— Όριστε, Μεγαλειώτατε! ακούεται η φωνή της Έλενίτσας. Έδώ είμαι.
 — Πού;
 — Έδώ εις τὸ μπαούλο.
 Ὁ Βασιλεὺς ἀνοίγει μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὸ μπαούλο καὶ ἡ Έλενίτσα ἐσηκώθη ὄρθια. Ἀμέσως ὁ Βασιλεὺς πῆν ἐπῆρε

στήν ἀγκαλιά του, τὴν ἔβαλε ἐπάνω στὸ ἄλογο καὶ ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ ἀμαξά. Ἐμπήκανε εἰς τὴν ἀμαξά καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ παλάτι τοῦ με τὴν βασιλικὴν των ἀκολουθίαν.
 Ἡ μητροία καὶ ἡ ἀσχημὴ κόρη τῆς ὑπεχρέωθησαν νὰ πάνε στὸ δάσος. Τὶ ἀπέγειναν, κανεὶς δὲν ἔμαθε.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Εἶναι ἡ θάλασσα τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Σελήνη, ὡς εἰς πελώριον κάτοκρον, παρατηρεῖ φίλαρσικως τὸ πρόσωπόν τῆς.
 Κατακουρασμένοι οἱ ἄνδρες φαίνονται ἀπρόσεκτοι, κολοὶ κοιμῶνται ἐπὶ τῶν ἵππων.
 Διακόπτων ὁ Μάρκος τὴν σιωπὴν ἐξάγει τὸ ὠρολόγιόν τοῦ καὶ χασιώμενος λέγει: ἐνέα καὶ μισή, ἐξαπεράσαμεν ἕως ἐδῶ τὴν πεδιάδα τῆς Βόγας καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸν ἐλαιώνα, τὸν ὅποιον μᾶς ἀνήγγειλεν ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ Καψάλης χωρὶς ἄλλο... πλησιάζομεν εἰς τὴν Κόρινθον.
 Ὁ δ' Ἄλτερος μὲ ὀφθαλμούς ἡμικλειστοὺς προπορευόμενος ὀλίγα βήματα τοῦ Μάρκου καὶ τῆς Μύρτωσ εἰσερχεται ὑπὸ τὰ φεύδα δένδρα, κλίγων τὸ σώμα του πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς σινησίας.
 Τὸ τυχερὸν αὐτοῦ κίνημα τοῦ σώματός τῆν ζωὴν.
 — Μπα! Μπα! Μπα! Μπα! Βεξ! Βεξ! ακούεται ἡ δεισιόθεν, εἰς ἀπερτίτων μικροτέρων τῶν δέκα μέτρων, μεταξὺ δύο δένδρων μία σφαῖρα συρίζει καὶ διερχεται πρὸς τὸ προσωπου του.
 Πέντε ἢ ἕξ νέοι πυροβολισμοὶ ἀνταρῶσαι σχεδὸν ταυτοχρόνω.
 — Μπα! Μπα! Μπα! Μπα! Βεξ! Βεξ!... Κραυγὴ ἀκούονται, ἄνδρες πίπτουν, οἱ ἵπποι τρομάζουν.
 Δὲν δίδεται ἑμφασις εἰς τοὺς ἀγνωστους πυροβολητάς νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἐπιθεσίαν των. Παρὰ τὴν ἐκπληκτικὴν των, Ἕλληνες καὶ Γάλλοι ρίπτονται ταυτοχρόνω μέσα εἰς τοὺς θάμνους μὲ τὸ ὅπλον ἀνὰ χεῖρας, ζητούντες τὸν ἐχθρόν. Εἰς τὸ σκότος τοῦ δάσος ἀνυψοῦνται ἀνθρωποὶ φεύγοντες. Δύο ἢ τρεῖς πυροβολισμοὶ ρίπτονται ἀκόμη, δεχομένοι ὡς ἀπάντησιν ὀμοθυμότητος ἐκ μέρους τῶν Ἕλλήνων. Οἱ ἐχθροὶ τέλος ἐξαφανίζονται χωρὶς οὐδεὶς εἰς αὐτῶν νὰ συλληθῇ.
 Μία νέα κραυγὴ, μία κραυγὴ γυναικῆς, κραυγὴ ἀπελπισίας, ἀκούεται τὴν φορὰν ταύτην ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἐπαναφέρουσα ὅπως πάντας ἐκείνους οἵτινες εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὸ δάσος.
 — Βοήθεια! Τρέξτε!
 — Ἡ Μύρτω! Ἡ Μύρτω, φωνάζει ὁ Μάρκος.
 Μὲ δύο κνήματα, ὁ νεανίας, ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ τινῶν ἀνδρῶν, ρίπτεται ὀπίσω...
 Εἰς τὸ σκότος μία μαῖα ἀνθρωπίνη φαίνεται παλαίωσα περίξ ἵππου ὑπίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, πληγωμένου καὶ ὀρουμένου ἀπελπιστικῶς. Διακρίνουν τὴν νεανὴν κόρην κρατούμενην ὑπὸ ἄνδρος, ὅστις ζητεῖ νὰ τὴν φιμώσει, διὰ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.
 Πάντες προστρέχουσι, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐγείρεται κατὰ τὸ ἤμισυ καὶ ἀνατρέπων τὴν Μύρτω δίκην ἀγρίου, σηκώνει τὸ γιαντζαμί του καὶ φωνάζει ἑλληνιστί.
 — Ἐν κάμειτε ἓνα βῆμα, τὴν φωνάζει!..
 Ὁ Μάρκος ὀπισθοχωρεῖ καὶ εἰς τὸ ἡμίφως τῆς σελήνης ἀναγνωρίζων τὸν ἄνθρωπον ἀναφωνεῖ μὲ κατάπληξιν.
 — Ὁ ὁδηγὸς μας.....

Μὲ τὸ μαχαίρι σηκωμένον, πρὸ τοῦ λαιμοῦ τῆς Μύρτωσ ὁ ὁδηγός, χαιρών διὰ τὴν ἐπιτυχόσαν προδοσίαν του, καὶ βέβαιος τώρα ὅτι θὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, λέγει.
 — Μάλιστα, ἐφέντη, εἶμαι ὁ ὁδηγός... Ἐγλύτωσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι σὰς εἶχαν στήσει ἐδῶ ἐνεῖραν... Θὰ γλυτώσω καὶ ἐγώ. Αὐτὸ εἶναι δίκαιον!
 — Ἄθλιε! βρουχάται ὁ Μάρκος προχωρῶν μὲ τὸ σπαθὶ γυμνόν.
 Ὁ ἀνθ. ὄπισθεν ὀπισθοχωρεῖ ὀχυροῦμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἐλαίας καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν Μύρτω, θέτων τὸν πληγωμένον ἵππον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐχθρῶν του, ἐγείρει καὶ πάλιν τὴν μάχην λέγων.
 — Ἐνα κίνημα, ἓνα βῆμα ἴαν κάμει ἀκόμη, θὰ τὴν σφάζω!... Ἐλλεξάτε! Τὴν ζωὴν τῆς ἡτνίδικῆς μου!...
 Εἰς διαταγμὸς σταματῶ τὸν Μάρκον, βλέποντα τὸν ἄθλιον ἑταίμον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του. Διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφὴν του, εἶναι ἑτοιμὸς νὰ δεχθῇ.
 Ὁ ὁδηγὸς ὑπολομβάνει.
 — Ἐγὼ ξέρω νὰ σὰς πῶ πολλὰ πράγματα... Ποῖα πράγματα σπουδαῖα!...
 Ἡ σκηνὴ εἶναι τραγική.
 — Ὅσα σὰς πῶ ἀπίσης ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖός μ' ἐπλήρωσε διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἶναι ἀπὸ τοὺς δίκους σας... Εἶναι...
 Ὁ ἄθλιος δὲν προφθάνει νὰ τελειώσῃ τὴν φρασίαν του. Μία φίλῃ διασχίζει τὸ σκότος, καὶ μὲ κρανίον θρυσθέν, περιστραφεὶς περὶ αὐτὸν πίπτει βαρέως παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Μύρτωσ, ἐνῶ ὁ Καψάλης, ὅστις εἶχεν ἐλισθῆσαι χωρὶς νὰ φαίνεται ὀπισθεν κορμὸ δένδρου, ἐξέρχεται τῆς κρήνης, κρατῶν τὸ καπνίζον ἔτι ὄπλον του.
 Μὲ τὸ αὐτὸ κίνημα ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μάρκος ἐρριεθίσαν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐγείροντες τὴν νεανὴν κόρην ἡμιλίποθον, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης ρίπτει βλέμμα δυσπιστίας πρὸς τὸν Καψάλην καὶ τοῦ λέγει ἄκατὰ σκαῖός.
 — Ἀπρόσεκτε! Πιθανὸν νὰ τὴν ἐπλήγημεν!
 Ὁ Καψάλης ἀπαντᾷ αὐθαδῶς.
 — Ἐγὼ ἐγὼ ποὺ κτυπῶ... κίβω τὴν τρίχα!
 Ὁ Ἰωάννης ἕνωσ ἐπιμένει.
 — Ἡθελε νὰ ἠμιλήσῃ. Ὅσα μᾶς ἔλεγον ἴσως πράγματα ἐνδιαφέροντα, πράγματα ἀφέλιμα...
 Ὁ Καψάλης ὑψῶν τοὺς ὄμους καὶ στρεφόμενος διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ λέγει μὲ τόνον φωνῆς θρασυτάτου.
 — Ψευτιές! Ψευτιές! γὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴν του!...
 Μετὰ μίαν ὥραν ὁ μικρὸς στρατὸς συνελθὼν ἐκ τοῦ νέου ταυτοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐστοίχισεν εἰς αὐτὸν ἢ τρεῖς ἐλαφρῶς τραυματίας, ἐφθασεν εἰς τὴν Κόρινθον, τὴν ὁποῖαν ὁ Κουρσὴδ πάσας εἶχε πυρπολήσῃ διὰ τῶν Ἀλθανῶν του πρὸ ἕξ μηνῶν καὶ ἐγένετο δεκεὺς μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπὸ τοὺς κατοίκους.
 Τὴν χαραυγὴν, ἐνῶ ὁ στρατὸς κοιμᾷται ἀκόμη καὶ εἰδικὴ φρουρὰ φυλάττει τὴν σκηνὴν τῆς Μύρτωσ, μία σιγητὴ φωνὴ προφέρεται εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰωάννου.
 — Ἀρχηγέ! Ἀρχηγέ!

Ἀναπνῶν ὁ δ' Ἄλτερος, μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ νομίζων ὅτι πρόκειται περὶ νέας ἐπιθέσεως, ζητεῖ ἐξ ἐνοστικτοῦ διὰ τῆς χειρὸς τὰ ὄπλα του.
 Εἰς τὸ ἡμίφως τῆς ἡμέρας διακρίνει τὴν μορφήν τοῦ Ρουσίν, ὅστις μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη ψιθυρίζει.
 — Συε! Ἀρχηγέ! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξυπνήσωμεν τὸν κόσμον.
 — Τί τρέχει; λέγε λοιπὸν!
 — Ἐγὼ καὶ ὁ Ἐρλέο εἴμαστε εφρουροὶ κοντὶ στὴ θάλασσα καὶ βλέπομεν ἀπὸ μίλι ὄρας πράγματα παράδοξα. Ἐὰν ἡ εὐγενὴς σας θέλει νὰ πάρῃ τὰ πιστόλια τῆς καὶ νὰ ἐλθῇ...
 Χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις, ὁ Ἰωάννης, τοῦ λέγει:
 — Ἡ γυναικίμην... Σὲ ἀκολουθῶ.
 Καὶ ἀμφότεροι ἐπυχωρήσαν μὲ προφυλάξεις δ' αὐ μέσου τῶν κοιμημένων ἀνδρῶν.
 Ἀφίγων τὴν Μύρτω νὰ συνελθῇ, ἐκ τῆς τελευταίας ἐκείνης συγκινήσεως, ὁ Μάρκος, εἶχεν ἐξέλθει πρὸς ἀναζήτησιν τῶν προκρίτων τῆς πόλεως. Ἀπὸ αὐτοὺς ἤκουσε τὴν τραγικὴν ἱστορίαν τῆς ἐξεγέρσεως τῆς Κορίνθου, ὑποκινήθεις ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ ἱερέως Διονυσίου.
 Τότε ὁ Μωάλεθ, κεχαγὸς Κουρσὴδ τοῦ Ταρτάρου, ἀρχηγὸς ἀπαίσιος, καὶ ἀγριος, ἔλθων ἐξ Ἡπείρου μὲ ἕξ ἑπτά χιλιάδας Ἀλθανούς διὰ Πατρῶν, ἀπὸ κατέστρεψι τὴν Βορείτισαν (Ἀίγιον) ἐφθασε καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, συνέλαβε πολλοὺς ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν εἰς τὴν μάχισαν τῶν ἀνδρῶν του.
 Οἱ πρόκριτοι ἀπὸ διηγήθισαν εἰς τὸν Μάρκον τὰ θλιβερὰ ταῦτα γεγονότα, τὸν ὡδήγησαν εἰς ἀπόστασιν μικρὰν εἰς πεδιάδα τραγικὴν, εἶδος σφαγείου, ὅπου ἐκεῖνοι ἄταρα τὰ λείψανα τῶν μαρτύρων, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες ἀπὸ μικροῦ ἐπανελθόντες ὡς κύριοι ἐν Κορίνθῳ, δὲν εἶχον κητορθῶσαι ἀκόμη νὰ ἀνεγείρωσιν ἐπίσημον τάφον.
 Οἱ πρόκριτοι μετὰ τοῦ Μάρκου ἐπανελθόντες εἰς τὴν Κόρινθον, εἰσῆλθον εἰς τὸ νεαντρικὸν καφενεῖον. Ἐκεῖ ἀφίκετο καὶ ἡ Μύρτω μετὰ τοῦ Τρελλογιάννη. Ὁ δ' Ἄλτερος ἀκόμη δὲν φαίνεται. Δύο φορές τὸν εἶχε ζητήσῃ ὁ Μάρκος ματαίως καὶ ἤρχιζεν ἤδη ν' ὀνησυχῇ. Ἡ Μύρτω, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, ἀδείκνυε σημεῖα ἀνυπομονησίας προφνοῦς. Μόνος ὁ Τρελλογιάννης, ἀδιάφορος κατὰ τὴν συνήθειαν του, ἔτριχε ἀμεριμνῶς ἐλχῆς τῶν ὁποίων ἔθρασε κατόπιν τὸ κουκουτὶ μὲ μίαν πέτραν. Οἱ σύντροφοι τοῦ Μάρκου, καθήμενοι εἰς τραπέζια διάφορα, συναδελφωμένοι μὲ τοὺς Κορινθίους, συνωμίλουσαν τρώγοντες, λουκούμα καὶ παστέλια καὶ πίνοντες καφέ ἢ ρακί.
 Ὁ Καψάλης κάθηται εἰς ἓνα τραπέζι πλησίον τοῦ Μάρκου. Εἶναι πολὺ ἐξηρηθισμένος, πολὺ νευρικός, συμμομιεὶ ἠορυβωδῶς, ρητορεύων καὶ κτυπῶν μὲ γρόνθους τὸ τραπέζι, θέλων νὰ φάνηται ἄνθρωπος μὲ γνώσεις οὐχὶ συνήθεις.
 — Ναὶ ἀδελφοί, δὲν γίνεται ἔτσι πολιορτία. Ἡ Τριπολιτὶς, τῆς ὅποιας σὰς διηγήθηκα τὴν κατάληψιν, ἔπρεπε πολὺ ἐνωρίτερον νὰ εὐρισκεται εἰς τὰ χεῖρα μας. Ὁραία πολιορτία, μὴ τὴν πίστιν μου!... Μὲγα καυόθωμα νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἐξ ἐφόδου μίαν πόλιν, ἡ ὅποια δὲν ὑπερρησιζέτο πλέον, ἀλλὰ εἶχε παραδοθῇ μόνῃ τῆς!
 Τὸ ἀκροατήριον τοῦ Καψάλῃ ἐφαίνεται ὅτι ἐπεδοκίμαζε τὰ λεγόμενά του.
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθον εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ μὲ ἀδιαφορίαν ἐκάθησεν ἐπὶ ἐνὸς τραπέζιου ὀπισθεν τοῦ Καψάλῃ, κάμων σιωπηρῶς νῆμα πρὸς τὸν Μάρκον.
 Μερικὰ λεπτὰ παρήλθον.
 Ὁ Καψάλῃς ὠμίλει πάντοτε

— Αἱ Ἀδελφοί! Δὲν εἶναι ἀρχηγὸς ἐκεῖνοι ποὺ διοικούν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Βέβαια, σὲς κ' ἐγώ, τοὺς ἐνομίζομεν πάντοτε σπουδαίους καὶ εἴμεθα ἀφωτισμένοι εἰς αὐτοὺς! Ἀλλ' ἐμάκρυναν τὴν πολιορτίαν αὐτὴν χωρὶς λόγον, ἐνῶ τὰ παλληκάρια μας ἤμποροῦσαν νὰ κυριεύσουν τὴν Τροπολιτὶσαν ἀμέσως ἐξ ἐφόδου καὶ νὰ σφάζωσιν ἀηγεῖς τοὺς ἀτίμους Τούρκους!
 — Καλὰ! Καλὰ! Ὁραῖα τὰ λές! φωνάζει τὸ ἀκροατήριον. Μπράβο Καψάλῃ!
 Κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ λόγου τοῦ ὁ Καψάλῃς ἐξηκολοθεῖ.
 — Τα παλληκάρια μας ὅμως δὲν τοὺς ἤκουσαν ἕως εἰς τὸ τέλος, ἀλλὰ ἔκαμαν ἐφοδὸν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Τροπολιτὶσαν διὰ λογαριασμὸν των καὶ ἐσφάζον καὶ ἐπροεούρησαν καὶ ἐπυρπολήσαν διὰ νὰ ἐκδικηθῶν ὄλας τὰς ἀτιμίας τῶν Τούρκων, ἀπὸ αὐτοῦ Σουλτῶτας μέχρι τοῦ Ρήγα, τὸν ὅποιον τόσο ἀνάνδρως ἐσφάζεν ὁ Πισσᾶς τοῦ Βελι-



... Ἐπὶ τὸ ἄσπερον τότε μέχρι τῆς παραλίας καὶ ἤκουσα δὴν τὴν σφῆδὴλξιν τοῦ Καψάλῃ μετὰ τοῦ Τούρκου ἀειοματιοῦ!
 γραδίου καὶ ὁ ὁποῖος ἀναμένει τὴν ἐκδικήσιν, ἡ ὁποία δυστυχῶς βραδύνει...
 — Αἱ! ἡ ὁποία πατάσσει πάντοτε, ὅταν ἔλθῃ, ἡ ὥρα, δὲν εἶν' ἔτσι, Καψάλῃ; ἠκούσθη ἡ ἀυστρεὰ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου, διακόπτουσα τὸν κομπῶδη λόγον τοῦ Καψάλῃ.
 Μὲ ὀφθαλμοὺς μεγαθυβήντας ἀπὸ ἀπορίαν ὁ Καψάλῃς ἰστράφη μὲ ἔκφρασιν ταρχῆς καὶ παρατηρεῖ ἀτενῶς τὸν Γάλλον, ὅστις μετὰ ψυχραιμίας καὶ φυσικότητος ἐπλήρωσε ποτήριον ὕδατος καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του.
 Τετραχρῆμένος ὁ Καψάλῃς ἀπαντᾷ μηχανικῶς.
 — Βεβαίως... Βεβαίως... Τὸ πιστεύω... Ἔτσι εἶναι... Τί θέλεις νὰ εἶπῃς ἐφέντη;...
 — Θέλω νὰ εἶπω ὅτι ἡ δικαιοσύνη βραδύνει μὲν κάποτε, ἀλλὰ τιμωρεῖ ἀσφαλῶς! Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ δ' Ἄλτερος προσηλοῦται ἐχθρικὸν ἐπὶ τοῦ Καψάλῃ.
 ("Ἔπεται συνέχεια")

EDOUARD ZIER

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ολίγον κατ' ολίγον ανεθάρρητα και μου εφάνη ότι ήκουσα εντός μου μίαν φωνήν να λέγη:

— Πλοίαρχε Κουκουρτάν, εσθρέ του τόν σφυγμόν.

— Τί θά π'η εσθρέ του τόν σφυγμόν, είπα· μόνος μου.



Θέλεις, μαρέ, χρηματα; λέγω του Γοσίλλα. Νά! και του επέταξα μιά δεκάρα, 'Αλλ' αυτός απαξιών, μου την έγύρισε πίσω, προχωρών προς έμέ κατά ένα βήμα.

«— Παναγία μου! εφώναξα· πέντε άλογα και τρεις ναύτας με βελάδες θά βάλλω στο άμαξι σου!

«Και έπαύθησα τὰ χέρια. 'Ο πίδηκος έσταύρωσε και αυτός τὰ δικά του.

«— Εσθρέ του τόν σφυγμό! επανέλαβεν ή φωνή.

«Έκαμα ένα βήμα προς τὰ έμπρός, έ

καμε και ο πίδηκος άλλο ένα.

«— Παναγία μου! έξ άλογα!

«Έκαμα ένα βήμα άριστερά, έκαμε και ο πίδηκος ένα δεξιά και ούτως εσθρέθη πλητιέτερον.

«— Παναγίτσα μου! βάζω λευκά άλογα, άν τὰ προτιμάς, λέγω μεγαλοφώνως!

«'Ο πίδηκος κάτι έμουγγρισε, μεταξύ τών δόδόντων του.

«... και στολιμένους με κόβια 'Ο άμαξις επίτης...

«'Ο Γοσίλλας έμουγγρισε πάλιν!

«— Νά του βροής τόν σφυγμό, εξακολουθεί ή φωνή.

«'Ο Γοσίλλας έπλησίαζε· δεν άπειξε παρά δύο βήματα.

«— 'Ο άμαξις και οί λακέδες, Παναγία μου, θά έχουν από ένα μπουκέτο κόβια 'στην μπουτονιέρα!

«Την στιγμήν εκείνην ήρνήθη τι συμβαίνει. Είς την ταραχήν μου δεν είχα προσέξει ότι απ' άρχης της σκηνής αυτής, ο πίδηκος επανελάμβανε πιστός ό,τι έκαμνα ένώ βάλλω τόντσι μπουκόνι μου με θάρρος εις τόν στόμα μου, βάλλει και ο Γοσίλλας ένα ξηρόν ξύλον.

Αί, γνωρίζεις τί συνέβη, φίλε μου; Ήρχητα να βαδίζω προς τὰ όπισθεν και ο Γοσίλλας έβάδιζε προς τὰ όπι: δεν δεν είχεν όμως κάμει ούτε δέκα βήματα, όπου έπεσε προς τὰ όπισθεν από άπόκρημον μέρος της όχθης τού ποταμού και εφονεύθη.

Τού· είχα βροή τόν σφυγμό.

— Πώς δηλαδή; Ποίος είναι ο σφυγμός του;

— Δεν τόν έννόητες;

— Όχι!

— Είναι ή μέμνησς!

II

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

«Ένα πρωί ο πλοίαρχος εκάπτησε την θύραν μου. Τοί ήνοιξα και τόν ήρώτησα:

— Τί καλός άνεμος σε φέρει, πλοίαρχε;

— Ουφ! έσκασα, μου άπήντησε. Θέλω να άναπνεύω

καθαρόν αέρα. Ήλθα να σε παρακαλέσω να κάμωμε μαζί ένα περπάτον.

— Κάθητε, τού λέγω.

«Ο πλοίαρχος εκάθισε επί ενός καθίσματος, σάν πολύ κουρασμένος, έπιασε τόν κεφάλι του και έμεινε άκίνητος και σιωπηλός. Τόπον λυπημένον και σκεπτικόν δεν τόν είχα ίδει ποτέ.

— Τί έχετε πλοίαρχε; τόν έρωτώ. Φαίνεται τόπον λυπημένος! Αύτη και Κουκουρτάν συμβιβάζονται;

— Έχετε δίκαιον... λέγει μηχανικώς ο Κουκουρτάν. Σήμερον όμως είναι ή 25 Μαρτίου, δεν είναι άλήθεια;

— Μάλιστα, άλλα διατί; Μήπως σάς ένθυμίζει τόν θάνατον κανενός ιδιού σου;

— Αυτό θά ήτο τόν μικρότερον, διότι θά τόν είχα ξεχάσει τόρα. Κάτι άλλο μεγαλύτερον μου έχει συμβή.

— Δεν τόν πιστεύω!

— Θά σου τόν διηγηθώ, και να με δικάσης, άν έχω άδικόν. Την 25ην Μαρτίου 1802 έταξείδευον με τόν πλοίον μου από την Νέαν Όρλεάνην (*) εις τόν Περνεμπούκ (**).

Κατά τας 5 μ. μ, ένώ άρχίσαιμε να τρώωμεν, έγώ και ο ύποπλοίαρχος, έξαφρα ένας ναύτης παρουσιάζεται και μάς λέγει, ότι πολύ πλησίον μας εφάνη ένα άλλο πλοίον, τόν όποιον διηθύνετο προς ήμεις. Χωρίς να χάσω καιρόν εσηκώθηκα και άνέβηκα εις τόν κατάστρωμα όπου πραγματικώς είδα, ότι ο ναύτης μου είπε άλήθειαν. Αφού διάταξα τούς ναύτας να φάγουν γρήγορα, κατήλθον και έγώ διά να άποτελειώσω τόν φαγητό μου.

Μετ' ολίγον άνηρόμεθα όλοι εις τόν κατάστρωμα όπου μετ' εκπλήξεως είδομεν, ότι τόν πλοίον μίς είχε πλησιάσει άρκετά, τόσον μάλιστα, όπτε με την βοήθειαν τού τηλεσκοπίου διεκρίνα ότι ήτο μία άγγλική μάργα (***).

Φαντάζου ότι ύπερτέρει εις την ταχύτητα τόν πλοίον μου! «Αλλ' αυτὰ διευθύνονται κατ' επάνω μας, είπα εις τόν ύποπλοίαρχόν μου, και τρέχουν καλύτερα από τόν πλοίον μας. Αί! τόσον τόν χειρότερον δι' αυτούς. Θά μού τόν πληρώσουν άκριβά». Σε μία ώρα εφρίσκοντο εις άπόστα-



*Α! πυροβολείς!

σιν ενός μιλίου μόνον. Τί τούς έπιασε έγώ; αυτοί δεν ήρχοντο προς έμένα; Και όμως διάταξα, διά ν' άποφύγώ την σύγκρουσιν, να σηκώσωον όλα τὰ πανιά* ελογόριαξα, ότι σε μήν ώρα τόν άγγλικόν πλοίον θά μίς έχανε από τὰ μάτια του, όταν μίς κάμη σήμα ν' άναχωρηώσωμεν.

Απαντών ύψώνω την Όλλανδέζικην σημαίαν και συγχρόνως παρακαλώ να με άφίσουν ήπυχον. Αυτοί χωρίς να χάτουν καιρόν ύψώνουν την βασιλικήν Άγγλικήν σημαίαν και με πυ-

(*) Νέα Όρλεάνη πόλις Ισθμείου από τών Γάλλών τή 1764 επί της άριστερας όχθης τού Μεσσιπιά (Ηνωμ Πολιτείας) κατ. 290,000.
 (***) Περνεμπούκ πόλις της Βραζιλίας επί τού Ατλαντικού επί δύο νησιδίων και της Ηπειρου (Ν. Αμερική) κατ. 200,000.
 (***) Είδος μικρού πολεμικού πλοίου χρησιμοποίητος εις την καταδίωξιν των πειρατών.

ροβολούν! «Α! πυροβολείς την Όλλανδέζικην σημαίαν αι; Όλοι στό κατάστρωμα! Κάτω ή Όλλανδική σημαία! θνώσατε μαύρην και κόκκινην! Πηδαλιούχος! Κατ' ευθείαν προς την μάργα!» *Α, αγαπητέ μου! Νά έβλεπες πως ή Παναγία (τό πλοίον του) έγύρισε και έπαύρωσε τὰ πανιά της στη στιγμή! Ακριβώς όπως κάμνει ένα πουλί, όταν θέλη ν' άλλάζη διεύθυνσιν. Αμέσως δ' ένώ στέλλω τέσσερες γερές κανονίες στους Έγγλέζους.

— Ίδού διήγητις μίς ναυμαχίας, είπα.

— Μίς ναυμαχίας, ή οποία όμως δεν θά διαρκέση και πολύ, άπήντησεν ο Μάριος Κουκουρτάν. Έτρέχαμεν δ' ένας προς τόν άλλον σάν γλάροι...

Έντὸς ενός τετάρτου της ώρας οί άνθρωποι μου είχαν φρονέσει ή πληρώσει περι τούς δεκαπέντε Άγγλους, και είχαν συλλάβει τούς λοιπούς άιχμαλώτους. «Καλά! είπα. Αυτό θά τούς διδάξη. Την μάργα να την βυθίσετε, είπα εις τούς ναύτας μου. Τούς άιχμαλώτους βάλτε τους με πολεμοφόδια, με τροφήν και με όπλα μέσα εις μίαν βάρκαν τους και να τούς αφήτετε ελεύθερους»....

«Ετοιμαζόμεθα ν' άφίσωμεν τόν σχοινί που ήτο δεμένη ή βάρκα, όποτε ένα άνθρωπάριον ντυμένο μισό ναύτης και μισό πολιτής με φανό μαλλιά και γένεια έτρικόθη και δευκνόν τόν γρόνθον του μού είπε γαλλιστί: (Έπειτα συνέχισεν)

ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ (*)

«Αρχέγονος ηλικία της Γης (5,000,000 έτη).

«Ως Ήλιος ή Γη διατέλεσαν επί πολλά εκατομμύρια έτη.

Κατά τὰ πειράματα τού σοφού Μπισωφ (**) ανεκαλύφθη ότι δια νά διέλθη ή Γη από της υγρας εις την στεράν κατ'έσταςιν παρ'ήλων 360 εκατομμύρια έτη.

Η Γη άφού απέκτησε φλοίδν στερέων και έκυκλετο εις τόν διάστημα ως σφαίρα, διήλθε μίαν άπέραντον περίοδον γημικής εξέλιξεως.

Συνεχώς κατακλυσμός ζέοντος ύδατος έπλημμυρει από των νεφών τόν φλέγον έδαφος αυτής και άνήρχετο εις ύδρατμούς εις την άτμόσφαιραν και έπιπτεν έκ νέου ως βροχή ζέουσα.

Κατά την διάρκεια των τρομερών τούτων συνταράξεων των στοιχείων ο φλοίδς της Γης μυστικώς συνετρίθη και



Νέφη πυκνότατα εκάλυπτον την Γην, τὰ όποία δεν ήδύνατο να διαπεράσωιν οι ήλιακοί ακτίνες 'Ητο νύξ.

κατεπόθη υπό των σπασμών τού πυρός, τόν όποιον περιέβαλλεν ή στερά επάνωιά της, και μυστικώς έστερεοποιήθη πάλιν.

Τρομακτικά ήφαιστία ανέδιδον τὰ πρώτα παφλάσματα της πυρινης λάδας των υπεράνω των θερμών θαλασσών.

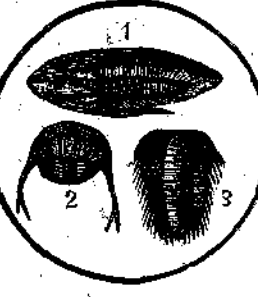
Ότε ή θερμοκρασία έμεινίσθη δολόκληρος σχεδόν ή επιφάχω της Γης εκάλυπτετο υπό ύδάτων. Ήτο μία άπέραντος άβασθς θάλασσα με όλίγα νησιδιά έδώ και εκεί.

(*) Διά να έννοήσθε τόν κεφάλαιον τούτο καλά, μικροί μου, κρίνει προηγούμενος να μελήτησε τόν έν σελίδι 101 τού «Παιδικού Άπεύρου» όμοιον κεφάλαιον έκόν τίτλον τόν «Απεύρου».
 (***) Ο Μπισωφ έπιφανισμένη επί τού βασιανίου λίθου, περί οβ άλλοτε θά σας είσωμεν.

Η άτμόσφαιρα, θερμιότατη, ήτο φορτωμένη με πυκνότατα νέφη ύδρατιών, τὰ όποία δεν ήδύνατο να διαπεράσωιν οι ακτίνες τού Ήλιου.

«Ητο νύξ.

Ούδεμία ζώσα ύπαρξις ήπήρχεν.



Έν μόνον πτωχόν δστρακόν ο «Τριλοβίτης» άρκετά όμοιος προς τόν ήμέτερον άστακόν και δυνάμενος να μεταβάλλεται εις σφαίραν ζή μόνος εις την αλωνίαν ταύτην σιωπήν, μαζί με όλίγους ίσχυετα των όποιών τόν σωμα καλύπτει δστρακόν.

«Ο Τριλοβίτης»

ΑΛΦΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ

«Όπως πρό όλίγων έτών εΐχομεν δύο άρχηγούς κομμάτων τόν Τρικούπην και τόν Δηλημίαννην, ούτω και οι άρχαίτι Άθηναί μας είχαν μίαν φοράν τόν Θεμιστοκλέα και τόν Άριστειδην.

«Ο Θεμιστοκλής έμειρασε τὰ ρουσφέτια δεξιά και άριστερά εις τούς φίλους του σάν κόλυβα και έλεγε: «Αν πρόκηται να κυβερνώ έγώ και να μη διακρίνωταί οι φίλοι μου από τούς άντιπαλούς, καλύτερα να μη εκλεγώ ποτέ κυβερνήτης». Και έξελέγετο πάντοτε.

«Ο Άριστειδης τούναντιον ήτο πολύ τοιγκούνης εις τὰ ρουσφέτια και δεν έκαμε διάκρισιν μεταξύ των πολιτικών του φίλων και των πολιτικών του έχθρών και δι' αυτό σπανιότερον έξελέγετο άρχων τού Δήμου.

Μίαν φοράν όπου ο Άριστειδης ήτο άρχων, ο Θεμιστοκλής, ο όποιος είχε μέσα εις έλα τὰ ύπουργετα άνωτέρους ύπαλλήλους φανατικούς του φίλους, διά να τόν έμπερδέψη (πολιτικώς), διότι τόν απέδεικνε σπάταλον, καταφέρει μίαν πλαστήν κατάχρησιν, κατηγορεί τόν Άριστειδην ως καταχραστήν και κατορθώνει να τόν καταδικάση εις πρόστιμον, τόν όποιον όμως τού έχρηρίσθη, διότι ήγανάκτησεν δλος ο καλός κόσμος.

«Ο Άριστειδης έννόησε διατί τού τὰ έκαμαν όλα αυτὰ οι Άθηναίοι, προσποιείται ότι μετέβαλλε πολιτικόν και ήρχισε να σκορπά ρουσφέτια άλύπητα εις τούς κεμματάρχας. Όταν έπρόκειτο να κάμουν νέας έκλογάς οι Άθηναίοι, άφού έκαμαν μίαν πρωτοφανή διαδήλωσιν, έπήγαν εις τόν σπήν τού Άριστειδου και έχειροκρότησαν και εφώνοζόν: «Ζήτω! Ζήτω! Άριστειδάρος! Άριστειδάρος! Αδγο! Αδγο!». Καλήψρα όπως κάμνωμεν και ήμεεις σήμερον.

Μετ' ολίγον έξέρεχεται ο Άριστειδης εις τόν εζώστην και άφού έπλήθε σχετική ήσυχία από τας ζητωκραυγάς και τὰ χειροκροτήματα, λέγει: «Αγαπητοί συμπολίται! Έγώ λυπούμαι και έντρέπομαι περισσότερο διά την τιμήν όπου μου κάμνετε σήμερον, παρά διά την προηγούμενην μου καταδίκην. Συλλυπούμαι δέ και Σας, όπου προτιμάτε, ίνα οι κυβερνηταί σας πετσών· δεξιά και άριστερά τὰ χρήματα τού δημοσίου διά τας κομματικές των ανάγκας, από τού να τὰ φυλάττεται και τὰ χρησιμοποιούν διά τας ανάγκας τού τόπου. Συ, λέγει ενός, φωνάζει Ζήτω, διότι σου έδωκα τόν δημοτικόν φόρον χωρίς δημοπρασίαν! Συ, λέγει άλλου, φωνάζει Άριστειδάρος, διότι σου έδωκα κατά τόν αυτόν τρόπον την καθαριότητα της πόλεως! Συ, διά την ύδρευσιν! Συ, δι' αυτό! Συ, δι' εκείνο! κ.τ.λ.». Ένας-ένας τότε κατεργάρης ήρχισε να τόν σκάχη με τρόπον από την διαδήλωσιν διά να μη τόν πάρη τόν μάτι τού Άριστειδου και τόν όνομασίην, έμειναν δέ μετ' ολίγον μόνον οι έντιμοί πολιται, οι όποιοι και τόν χειροκρότησαν όπως πράγματι τού έπρεπε.

«Ας ευχήθωμεν τόρα, μικροί μου φίλοι, να τύχη και εις ήμας σήμερον κανέναν νέον Άριστειδης!»

TIM

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ

[Τὸ παρὰ τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀθηνῶν]

Θέλομε γὰρ ἀνάμνησις παλῆο καιροῦ νὰ ᾖσῃ καὶ ἡ Ἀθήνα νὰ γυνῆ δόξαστο Παρίσι.

Φτωχὸ τζαμί! θερίζοντας με δικοπο μαχαίρη ὡς καὶ σὲ σὲ ὁ πολιτισμὸς τὸ βῆμά του ἔχει φέρει... Καὶ στέκει ἔμπρὸς στοὺς τοίχους σου... θὰ γκρεμιστῆς καύμενο.

Γιατὶ νομίζει σήμερα πῶς κάθε παλωμένο καὶ ξεβαμμένο κτίριο πρέπει νὰ μὴν τ' ἀφήνῃ καὶ ἄς θάβῃ κάθε τι ὡμορφὸ καὶ ἀνάμνησις ἀσ οβύνη.

Ἀπάνω στὰ θεμέλια σου θὲ νὰ γιωοῦνε δρόμοι. Καὶ ἡ πλατεία ἢ σκοτεινὴ καὶ ἐρημὴ ἀκόμη, θὲ νὰ γεμισῇ κρότους, φῶς, θὰ φύγῃ πῶ σκοταδι ὅπου σκεπάζει ἀπλετο τοὺς τοίχους σου τὸ βράδυ.

Ἄς ἦσουν ἕνα τρίπατο καὶ φράγγικο παλάτι νὰ βλεπῆς πῶς θὰ σ' ἐβλεπε τοῦ καθενὸ το μᾶτι... Ἄς ἐκλεινε τὴ φωτερὴ τοῦ ἡλιοῦ τὴν ἀχτίδα καὶ ἄς σβούσῃ με τὸν ὄγκο σου κάθε χαρὰ καὶ ἐλπίδα... Μ' ἀλλοίμονο! οἱ θρήνοι σου δὲ θ' ἀκουστοῦν, καῦμένο γιατὶ δὲν εἶσαι φράγγικο, μὰ βάρβαρο καὶ ξένο... Ἐν Ἀαυρείῳ Ἐυάγγελος Ἰωάννου.

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΧΟΝΤΖΑΣ

— Μίαν ἡμέραν ἐφιλονίκουν ἕνας παπᾶς ῥωμῆς καὶ ἕνας χόντζας περὶ τοῦ ποῖα θρησκεία ἔχει τὰς περισσότερας ἑορτὰς καὶ καθέννας τὸν ὑπεστήριζε τὴν ἰδικήν του θρησκείαν ὅτι ἔχει τὰς περισσότερας. Ἐτέλος ἀπεφάσιον νὰ μετρήσουν καὶ οἱ δύο τὰς ἑορτὰς τῆς θρησκείας τῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅσας ἑορτὰς μετρᾷ ἕκαστος, τὸσας τρίχας νὰ ἐκρίωνῃ ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ ἄλλου. Πρῶτος ἤρχισεν ὁ χόντζας καὶ εἶπεν.

— Ἔχομεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀλλάχ, καὶ ἀμέσως ἀποσπᾷ μίαν τρίχα ἀπὸ τὴν γενειάδα τοῦ παπᾶ. Ὁ παπᾶς λέγει τότε. — Ἔχομεν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐκρίζωνει καὶ αὐτὸς μίαν τρίχαν ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ χόντζα. Λέγει πάλιν ὁ χόντζας.

— Ἔχομεν τὰς ἑορτὰς τοῦ Μωάμεθ, Μεχμέτ καὶ Φεχίμ, καὶ τραβᾷ 3 τρίχας ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ παπᾶ διὰ μᾶς. Ὁ παπᾶς ἐπόνεσε πολὺ καὶ χάνων τὴν ὑπομονήν του λέγει τοῦ χόντζα. — Τί Μεχμέτ καὶ Φεχίμ, μοῦ λέγεις! Ἥμεῖς ἔχομεν τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, καὶ ἀμέσως σὺ λαβὼν με τὰς δύο χεῖρας τοῦ τὴν γενειάδα τοῦ χόντζα τὴν ἐξερρίζωσεν ὁλόκληρον!! Ἐξεντεμένο Ἑλληνόπουλο

Ο ΜΥΩΨ ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ.

— Ἕνας ἐπιλοχίας ἔδωκεν ἀδειαν διανυκτερεύσασιν εἰς ἕνα νεοσυλέκτον. Διὰ νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ δὲ τοῦτο ὁ ὑπασπιστής τοῦ τάγματος, ὁ ὁποιὸς ἦτο φοβερὰ μύσῃ, ἔβαλεν εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ ἐξελθόντος νεοσυλέκτου ἕνα μαθρον σακίον, καὶ τὸν ἐσκέπασε με τὴν κουβέρταν. Ἀλλ' ὁ σακίλος ἐξεστᾷ καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ὁ ὑπασπιστής ἐπεσκέφει τὸν θάλαμον, προσέβαλε τὸ κεφάλι τοῦ ὑπὸ τὸ σκέπασμα. Ἀμέσως ὁ ὑπασπιστής εἶπε. — Τί βλέπω ἐδῶ, ἐπιλοχία; — Κύριε ὑπασπιστά... τρανίζεις ἐντρομος ὁ ἐπιλοχίας. — Τίνος κρεββάτι εἶναι αὐτό; — Ἐνὸς νεοσυλέκτου, μά... — Τί μά καὶ ξεμᾶ, ἢ πευθαρχία εἶναι γιά δλους... Νὰ στείλῃς αὐτὸν τὸν τραγοπάπα αὐρίον νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένειά του, γιατί ἐν τὸν ἰδω πάλιν ἔσαι θὰ τιμωρηθῆς σὺ! — Δὲν θὰ τὸν ξανυϊδίητε ἔτσι, κύριε ὑπασπιστά, λέγει γελῶν ὁ ἐπιλοχίας. Π. Σταθῆς

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΓΗΣ.— Εἰς κάποιον σχολεῖον ἕνας μαθητὴς ἦτο τὸσον στενοκέφαλος, ὥστε ὁ διδάσκαλος διὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὸ σχῆμα τῆς γῆς, τοῦ εἰδειχνε τὴν ταμβακέραν του, τῆς ὁποίας τὸ σχῆμα ἔτυχε νὰ ἦτο στρογγυλόν. Τέλος αἱ ἐξετάσεις ἤλθον καὶ ὁ μαθητὴς ἐστηκίθη νὰ ἐξετασθῇ εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

— Ποῖον εἶναι τὸ σχῆμα τῆς γῆς; ἠρώτησεν εἰς τὸν παρισταμένον.

Ὁ μαθητὴς με ἀπορίαν ἔρωσε τὸ βλέμμα τοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διδασκάλου, ὅστις ἐκράτει τὴν ταμβακέραν του Δυστυχῶς ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἦτο εορτὴ ὁ διδάσκαλος εἶχε ἀλλάξῃ τὴν ταμβακέραν του, καὶ ἀντὶ τῆς στρογγυλῆς εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τετράγωνον, (ὡς φαίνεται ἦτο πλούσιος εἰς ταμβακέρας). Ὅθεν ὁ μαθητὴς ἀπεκρίθη με θάρρος.

— Ἡ γῆ τὰς μὲν καθημερινὰς εἶναι στρογγυλὴ τὰς δὲ εορτὰς τετράγωνος.

— Ὁ διδάσκαλος ἔδωκεν ἐξηγησὶν τῆς παραδόξου ταύτης ἀπαντήσεως τοῦ μαθητοῦ του, τοῦτο δὲ ἐκίνησε εἰς ἅπαντον γέλωτα τοὺς πάντας. Ν. Σακελλάριος

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ.— Ἔχετε παρατηρήσῃ πῶς ἀγαποῦν οἱ γάτες τὴν ζέστην καὶ πῶς θέλουν νὰ ἐξαπλόωνται στήν λιπαράδα;

Σχετικῶς με αὐτὸ ὑπάρχει ἐν περιεργον ἀνέκδοτον τοῦ μεγάλου Ἁγγλοῦ πολιτικοῦ Καρόλου Φόξ.

Ὁ Φόξ ἀνέβαινε μίαν ἡμέραν τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τὸ Λονδίνον, μαζί με τὸν τότε πρόξικτον τῆς Ουαλλίας. Ἐλεγειν διάφορα ἀπειτα καθ' ὁδόν, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἔβαλαν στοίχημα, ποῖος θὰ ἐβλεπε τίς περισσότερας γάτες, εἰς ὅτου φθάσουν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ περιπατῇ ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν μίαν πλευρᾶν τοῦ δρόμου καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐγὼ θὰ κερδίσω, εἶπεν ὁ Φόξ.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ συνητήθησαν, καὶ ὁ μὲν Φόξ εἶχε μετρήσει δεκατρεῖς γάτες, ἐνῶ ὁ πρόξικτος μόνον μίαν.

— Δὲν σὺς τὸ ἔλεγα ἐγώ; εἶπεν ὁ Φόξ.

— Μὰ πῶς τὸ ἐγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ πρόξικτος.

— Ἀπλούστατα. Ἦξευρα ὅτι ἡ Ψηλότης σας θὰ ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου ὅπου εἶναι σκιά, καὶ ὅτι ἐγὼ κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπήγαινα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἡλιοῦ, εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι οἱ γάτες ἀγαποῦν τὴν λιπαράδα καὶ θὰ ἦσαν οἱ πρὸς τὸ μέρος μου. Φρ. Ι. Παῖκος

ΑΣΤΕΙΟΝ.— Ἐνθυμούμαι ὅτι, ὅταν ἐπήγαινα εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον εἶχομεν ἰδιαιτέρον διδάσκαλον εἰς τὸ μάθημα τῆς ῥητορίας.

Μίαν ἡμέραν ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μῖς διδάξῃ περὶ εἰνοκέρω ἀρχίζει με τὸν ἕξῃ πρόλογον:

«Τώρα θὰ σῶς περιγράψω τὸν εἰνοκέρω! Προσηλύσατε ὅλοι τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς ἐμὲ καὶ προσέξατε, διότι ἂν δὲν κάμειτε αὐτὸ δὲν θὰ δυνηθῆτε ποτὲ νὰ λάβητε ἰδὸν τῆς μορφῆς τοῦ εἰδοκέρω τούτου ζῶον!...»

Ἐννοεῖτε βεβαίως τί ἐληκολούθησε. Ν. Σταθῆπουλος

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.— Ἐνῶ μίαν ἡμέραν ὠδήγει μία γυναίκα ἕνα γάιδαρον φορτωμένον με δύο ἀσκούς, ἕνα παιδάκι διὰ νὰ τὴν κοροιδίωσῃ τῆς ἐφώνησε.

— Καλημέρα, μητέρα τοῦ γαϊδαροῦ!

Καὶ ἡ γυναίκα χωρὶς νὰ χἀτη καιρὸν τοῦ ἀπαντᾶ.

— Καλημέρα, παιδί μου! Β. Βασιλόπουλος

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ.— Ἕνα τρυφερὸ βλασταράκι, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, ἐπῆγε καὶ ἐφύτρωσε κοντὰ σὸν κορμὸν μᾶς μεγάλης καὶ δυνατῆς λεύκας. Ἐκεῖ ἦτο ἀσφαλισμένον ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, ἀρχισε νὰ φυσᾷ τρυφερὸς ἀνεμος, καὶ ἡ λεύκα μ' ὄλους τοὺς ἀγῶνας ποῦ ἔκαμε ν' ἀντισταθῇ, ἐνίκηθῃ καὶ ἐσωριάσθη κάτω. Καὶ καθὼς ἔπρεπε, ὄχι μόνον ἔκαμε λυθῆ καὶ τρυφερὸ βλασταράκι με τὸ βάρος τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξερρίζωσεν ἔντελῶς ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ, ἐκεῖ ποῦ ἦτο φυτρωμένο.

— Ἀλλοίμονό μου! εἶπε τὸ βλασταράκι, ἐνῶ ἐξεψυχούσε· τί ἀνόητα ποῦ ἔκαμα νὰ μὴν κυττάω τί ἠμποροῦσα νὰ κάμω με τὰς ἰδικὰς μου δυνάμεις, ἀλλὰ ἐπῆγα νὰ ἐξαρτηθῶ ἔντελῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου!

Νικόλ. Παῖκος

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ.— Περιηγητὴς καταλύσας εἰς τι ἐπαρχιακὸν ἐνοδοχεῖον, δόσκις ἠναγκάσθη νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὴν ὑπηρέτην τοῦ ἐνοδοχείου, ἀπεκάλει αὐτὴν δούλην. Μίαν δὲ ἡμέραν ὁ ἐνοδόχος εἶπε πρὸς αὐτὸν. «Κύριε, ἡμεῖς τὸν ὑπηρετήν μας δὲν τὸν ὀνομάζομεν «δούλον», ἀλλὰ «βοήθηον!»

— Πολὺ καλᾶ, ἀπήντησεν ὁ περιηγητής, τοῦ λοιποῦ θὰ προσπαθῶ νὰ συμμορφωθῶ με τὰ ἐθίμα τοῦ τόπου.

Ὁ δούλος λέγεται βοηθός, ἢ δούλη θὰ λέγεται βέβαια βοηθία, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ περιηγητής.

Τὴν ἐπαύριον ὅμως ὅλοι οἱ θαμίνας τοῦ ἐνοδοχείου ἐ-ξυπνοῦν ἀπὸ τὰς ἐπανελημμένας φωνὰς «βοήθεια! βοήθεια! νερόν», προσρχομένας ἀπὸ τὸ δωματίον τοῦ περιηγητοῦ καὶ τρέχουσι πρὸς αὐτὸ φέροντες ἄλλοι μὲν κάδοις πλήρεις ὕδατος, ἄλλοι δὲ πελεκέας νομίζοντες ὅτι ἐξεργάγη πυρκαϊά.

Ὅταν εἰσηλθον οὗτοι εἰς τὸ δωματίον τοῦ περιηγητοῦ οὗτος ἐκπληκτος εἶπε.

— Σὰς εἶμαι πολλὴ ὑπόχρεω, ἀλλὰ δὲν χρειάζομαι τόσον πολὺ νερὸ διὰ νὰ ἐυρισθῶ.

— Ἀλλὰ σεῖς, εἶπεν ὁ ἐνοδόχος, ἐφώνηζετε βοήθειαν καὶ νερὸ καὶ ἡμεῖς ἐσπεύσαμεν νομίζοντες ὅτι τὸ ἐνοδοχεῖον πυρκαϊαίται.

— Σεῖς μοῦ εἶπατε, λέγει ὁ περιηγητής, νὰ ἀποκάλω τὸν δούλον βοήθειαν καὶ σὰς ὑπῆκουσα ἔαν ἐυρωπολεῖτο τὸ ἐνοδοχεῖον θὰ ἐφώνηζον φωτιά!

Ἡ τελευταία ἐξηγησις ἔκαμε ὄλους νὰ γελάσουν.

Π. Σταθῆς

Η ΦΙΛΕΡΓΟΣ ΚΟΡΗ

Τι ζωὴ εὐτυχισμένη! Γῆ Μαμμά μου εὐχαριστῶ, ὅπου μ' ἔχει μαθημένη νὰ ἐργάζομαι κ' ἐγώ.

Ἄθυσμε, στενοχωρεῖται ὅστις πάντοτε ἀργεῖ, καὶ τὰ θέλητρα στερεῖται ὁσ' αὐτῷ προσφέρ' ἡ γῆ.

Μήτηρ μου, ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ.

Α. Γρ. Γουούτος

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.— Διδασκάλισσα.— Πιπίτσα, πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς μᾶς δεκάρα βελόνια.

Ἡ Πιπίτσα πηγαίνει, ἀλλὰ ἐπανέρχεται χωρὶς βελόνια, διότι τὰ ἔλασε καθ' ὁδόν.

Διδασκάλισσα (θυμωμένη).— Ποῦ εἶναι τὰ βελόνια, Πιπίτσα;

Πιπίτσα.— Κυρία, μὴ στενοχωρεῖσθε, εἶναι σὸ δρόμο! Ἡτάρχος Μορτάκος

Ὁ Κουφιοκεφάλης ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ἀγορᾶς, συναντᾷ φίλον του καὶ τοῦ λέγει.

— Νίκο, εἰς εὐχῆς τί ἔχω εἰς τὸ κοφίνι, θά σοῦ δώσω ἕνα «τσιμπί».

Πέτρος Βενιτσάνος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Λογοπαικτικὸς συλλαβόγραφος. Ἐξ φωνήεντα, ὦ λυτα, μ' ἕνα σύμφωνον ἐνώπιόν. Καὶ αὐτὸ ποῦ φανερώσεις. Ἐξ ἂπὸ τὴν πόλιν ζῆτα. Ἐυάγγελος Γ. Ἰωάννου
- 2) Ἀπροσδόκητον. Ποῖον θαλάσσι ν ζῶον πολεμοῦν οἱ ἱατροί; Ἐλίσις Εὐδαγγελάτου
- 3) Πρόβλημα. Ζητῆσεται ν' ἀφαιρεθῶσι τρεῖς πλευραὶ καὶ νὰ μείνουν τρεῖς τετράγωνα.



Ἐκτωρ Ἀλεξάνης

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΔΕΚΑΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε εἰς τὴν σελ. 127) (πτέφυγες) (προπόλεια) (πλευραὶ) Μουσεῖον, Ἀκαδημία, Βιβλιοθήκη.

ΘΡΩΝΑ ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΙ Ἑβραίων: Δ.Μ.Χρυσαφίδης, Ἀθηνῶν: Ν. Κομνηνός, Ν. Γουήμος, Κ. Βάκουλης, Ζαχαζι-κίου: Ξεντημένο Ἑλληνόπουλο. Λαυρεῖου: Αἰκατερίνη Ἄργυρου, Λουῖζα Δανουκάρα, Μαρίκα Βέρκα, Νικολέττα Βλάχου, Ζαφειροῦλα Νικολινάκου, Ἀντωνία Βούστινο, Κατίνα Γκίνη, Αἰμιλία Τζαβούλη, Ἄννα Χαχάλη, Ἀθηνᾶ Καραγιώργου, Β. Παπαγιωργίου, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης, Ν. Κατσούλης, Δ. Γκιάκας, Ἰάσων Καραμήτσας, Γ. Λουφ-μάπουλος, Στ. Νυχᾶς, Π. Σακελλαρίου, Εὐαγ. Ἰωάννου, Ἄντ. Δρούγκας, Χ. Τσιλιώνης, Δ. Κορυστάκης, Ι. Παντελής.

Ἐκ τούτων ἐκέδοσαν διὰ κλήρον οἱ: Ν. Κομνηνός (ἕνα τόμον τοῦ «Καλλιτέχνου» χρυσοδέτον), Ἑλ. Μαστρογιάννης (μῖαν ἐξάμνον σὺνδρομὴν τοῦ «Παιδικῶν Ἀστέρων»), Ζαφειροῦλα Νικολινάκου (ἕνα Ἀμερικανικὸν Κοινδολοφόρον), Κατίνα Γκίνη (ἄμφω ἀετάρια), Μ. Χρυσαφίδης (ἕν τεύχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

- 1) Δαχτεῖον (Δα - χιών)
- 2) Καφε
- 3) 7 ἐπὶ 7 = 1 (7/7 = 1 ἀκεραία)

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΘΡΩΑΣ ΟΙ Ἀθηνῶν: Ε. Γουήμος, Κ. Βάκουλης, Ζαχαζι-κίου: Ξεντημένο Ἑλληνόπουλο. Λαυρεῖου: Ἀγγελικὴ Λουμποπούλου, Ἰάσων Ἀργυρόπουλος, Κ. Κατσούλης, Λάουρος Τουρμπίνης, Ἰάσων Καραμήτσας, Ἐλευθ. Μαστρογιάννης, Π. Βουλγαρόπουλος, Ἐλένη καὶ Ἀγγελικὴ Καραγιώργου, Χρυσούλα Γεννηματά, Ἄννα Χαχάλη, Κατίνα Γκίνη, Κ. Τζαβούλη, Λοῖζα Δανουκάρα, Μαρίκα Νικολινάκου, Ἄννα Βέρκα, Νικολέττα Βλάχου, Βασιλικὴ Τσάμη, Ι. Παντελής, Νικήτας Δρούγκας, Π. Κουτα-

ΣΕΛΙΣΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΘΡΑΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

(Ίδη λίκου εις σελ. 100)

Ακριβιά μου Ανήμια,

Ένας άπρονόμος έκαμν τώρα κάτι σπουδαίας ά ακαλύψεις επί του πλανήτου του Άρεως.

Είς τας ανακαλύψεις τείτας γίνεται λόγος και περί της γραφής των Άρειων. Λέγει δηλαδή ότι μεταχειρίζονται κύκλους αντί συμφώνων και σταύρους αντί φωνηέντων κλπ.

Είς τήν εικόνα μας βλέπετε ένα κάτοικον του Άρεως πλησίον δε αυτού τρεις σάκκους, εξών ο εις έχει όσπρια, ο άλλος φρούτα και ο τρίτος άνθη. Να μου εύρητε τι περιέ-



χει έκαστος σάκκος. Είναι γραμμένον κατά το Άρειον σύστημα επί έκάστου σάκκου.

Σεις τώρα, αφού εύρετε τας ζητουμένας λέξεις, θα ζητήσητε (διά να πισθήτε, εάν είναι αι ζητούμεναι) τήν αρχήν ενός βέλους (1), και θα παρακολουθήσητε τὰ γράμματα, από τὰ όποια περνά αυτό. Καθώς βλέπετε περνά από 6 γράμματα. Κατόπιν θα παρακολουθήσητε τὸ βέλος (2), όπως περνά από 7 γράμματα. Λοιπόν αυτά τὰ γράμματα από τὰ σημεια τής αρχής (1 και 2) μέχρι του τέλους (των αϊγμων του βέλους), πρέπει να αποτελοῦν τὰ όνόματα δύο Ηρώων τής Έλλ. Ήπαναστάσεως.

Νομίζω ότι μ' εννοήσατε άλλως τε δεν είναι και δύσκολος ο διαγωνισμός αυτός.

Αι άπαντήσεις σας να έλθουν μέχρι τής 10 Ίουλίου.

ριόλος, Χρησ. Ίωάννου. Στ. Νυχας. Αναρ. Ξακελλαρίου.

Έκ τούτων έκέρδιον διά κλήρον οι: Ε. Γούρμος (έναι τόμον του «Καλλιτέχνου» χειροδότην) Κ. Βάκουλης (μίαν έκέρδιον συνδρομήν του «Παιδικού Άστέρου»)

ΤΑΣ ΔΥΟ ΑΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ (Κάρπου Άβίας): Υποκλής Βραζιλόνη: Αθηνών: Ι. Χαριτάκης, Γιάννης Λίφανος, Ι. Λαφειρόπουλος. Πειραιώς: Νίκος και Ματίνα Στρατήγη, Εύγ. Φουρτίζος, Ι. Μήλιος, Κ. Λιανός, Εύθ. Στάθης, Μ. Παργόπουλος. Άραιοπόλεως: Νιαρχ. Μαρτίκος, Άντ. Τσαούτζης, Η. Λουκίκος, Φ. Πετροπουλάκος, Δ. Δαυλάκος, Κ. Ξιφαράς, Παύλος Κοζομπόλης, Μαυροειδής Στε-

Είς τούς λύτας θα δώσω τὰ δώρα του προηγουμένου φύλλου (σελ. 136).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Άγαπητέ μου Μ. Πασχόπουλε, εύχαριστώ δι' όσους κόπους κάμνεις συνιστών τόν Παιδικόν Άστέρα. Θέλεις δέν θέλεις, όταν ή τυφή Θεά σ' ευνοήση, θα κερδίσης.

Μού υποβάλλονται καταγγελίαι από πολλά άνήμια μου ότι πολλά από τὰ εγκυκλιμμένα διά τήν σελίδα τής συνεργασίας έχουν αντιγραφή από άλλα Έλληνικά περιοδικά ή βιβλία, Καίτοι όμα εξακριβώση ή αλήθεια δέν δημιοσιούνται τὰ τούτα, εν τούτοις παρακαλώ δια σας όσα γράφετε εις τήν σελίδα συνεργασίας να γράφετε ιδικά σας, κατά προτίμησιν πρωτότυπα και εν ανάγκη αν τυχί κανεν νόστιμον και καλόν από ξένην γλώσσαν εκ μεταφράσεως, διά να μη σας κατηγοροῦν και σας ότι δεν εύρίσκετε να γράφετε, και τὸ περιδικόμας, ότι δημιοσιεί ξένα.

Όδηγόν θα εύρητε εις τὸ τέλος του πρώτου φύλλου του Παιδ. Άστέρου, ανεψιέ μου Α. Βικιαρέλη. Εύχαριστώ πολύ δι' όσα κολακευτικά λόγια μου γράφει: διά τόν Παιδ. Άστέρα και σε παρακαλώ να τόν συστήσης και εις φίλους σου. Έτσι όμα κάμντε δια μου τὰ άνήμια θα γίνεται πολλά και θα ημπορέσωμε να τόν τοπώνωμε καθ' εβδομάδα, μεγαλύτερον και καλύτερον, διότι πρέπει να γνωρίζετε καλά ότι ο έκδότης του ο κ. Δημητράκος όσα και αν εισπράττη από τόν Παιδ. Άστέρα θα τὰ έξοδεύη δια εις αυτόν, δεν θέλει κέρδη, τόν άρκει τὸ Βιβλιοπωλείον του. Τὸ πρόγραμμα λοιπόν όλων σας να είναι πῶς θα κάμντε δύο τρεις συνδρομητάς ο καθένας σας. Μαγικάς εικόνας άνευ εικόνων δεχόμεθα διά τήν σελίδα τής συνεργασίας μόνον.

Τὰ άλλα κέρδη θα τὰ τίσης εις τὸ κάτω μέρος τής τελευταίας σελίδος (136), μικρῆ μου υποκόμη τής Βραζιλόνης: ώστε βλέπεις ότι δεν ήλατώσωμεν τίποτε, μόνον τόν τίτλον μεταβάλαμεν διά να οίκονομησωμεν χωρον να σας γράφομεν περισσότερα πράγματα

Έγκρίνονται διά τήν Σελίδα Συνεργασίας: Λόγια των Παιδιών Ήλια Πέτρον, Σημητιόν Έλληνοπούλου, Άνδ. Αντίνα, Δάνα και ναίτης Ήλ. Πέτρον. Η δύναμις του άλλου Ν. Πάικου. Τὰ δύο σῦκα, τὰ υποδήματα του Βολταίρου Α. Βεκιαρέλη. Ο άνιψιος του Βουλευτου. Πῶς έμαθεν ο χωρικός τὸ «πάτερ ήμων», Άνδρ. Αντίνα.

Απορρίπτονται: Οί δύο πιπάδες: δημιοσιείται σήμερα προεγκριμένον υπό τόν τίτλον Παπῆς και Χοντζας.

Έγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Άννίβα (Ν. Κ.)

Σας ασπάζομαι ή θεα σας Καλή.

φανάκος. Γούθειος: Γρ. Κρητικός. Πατρών: Τούλα Παπάχοροπολύ. Τριπόλεως: Μέγας Βασιλεύς.

Έκ τούτων έκέρδιον διά κλήρον οι: Ι. Μήλιος (έναι Αμερικανικόν Κονδυλοφόρον) Φ. Πετροπουλάκος (δέκα Δελτάρια).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΑΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΕΝ Γούθειος: Εύφημια Μουτζουριδου.

Έκέρδιον ή: Εύφημια Μουτζουριδου (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).